ESTE DIVIZIA B O TREAPTĂ ÎN PROMOVAREA VALORILOR?

Antractul voleibalistic dă prilejul unei retrospective. Ca și în atitea alte rînduri, ne vedem obligați să subliniem și de această dată nivelul scăzut la care se desfășoară confruntările „secunzilor". Acest lucru se datorează în primul rînd comodității antrenorilor în ceea ce privește formarea și întărirea unor pepiniere, pregătirea cu seriozitate a loturilor de care dispun, promovarea tineretului. Așa se face că divizia B există aproape ca un scop în sine, rareori din rîndul ei ridicîndu-se elemente de perspectivă sau cel puțin capabile să atingă nivelul diviziei A. Dacă răsfoim catalogul loturilor naționale de seniori vedem că doar un singur jucător, *Neuman* (Alumina Oradea, echipă care a debutat în prima divizie), figurează printre cei vizați să facă parte din echipa națională. La fete, nici o prezență! (Și cînd te gîndești că, de pildă, națională feminină a U.R.S.S., cîștigătoare a medaliei de aur la Mexico, a avut în sextetul de bază trei jucătoare din divizia secundă!).

Pe cînd la noi, a fi în divizia B nu înseamnă decît a sta la adăpost de obligații (unele echipe școlare sînt mult mai bune decît majoritatea divizionarelor B, în special la fete). Distanța care separă cele două divizii poate fi apreciată după rezultatele retrogradatelor. Minerul Baia Mare se „plimbă" prin campionatul seriei I, ca de altfel și I.E.F.S. în seria a II-a (masculin), iar Drapelul roșu Sibiu (feminin) nu-și găsește adversare.

Atunci care este rostul diviziei secunde? Pentru ce-și cheltuiesc banii asociațiile și cluburile sportive? Sport de masă se poate face și fără deplasări dintr-un oraș în altul al țării. Cel puțin jumătate din echipele diviziei B nu justifică cu nimic prezența pe această treaptă. De ce atunci să nu fie mai limitat numărul lor, dar calitatea să suplinească în schimb cantitatea?

Amprenta mediocrității echipelor este ilustrată pregnant.

Un singur fapt atrage atenția asupra campionatului: lupta pentru evitarea retrogradării, luptă dusă uneori cu mijloace dintre cele mai reprobabile. A intrat în uzanță victoria cu orice preț pe teren propriu. Și prima parte a campionatului a dovedit cu prisosință acest lucru. Progresul Suceava, Voința Baia Mare (cu care s-a făcut, în sfîrșit, un act de justețe prin eliminarea echipei), Știința Petroșeni și alte echipe contaminate de morbul nesportivității au arătat că în divizia B (masculin) mediocritatea este agresivă, deseori imorală. Căci a-ți claustra oaspeții și a le atîrna sabia lui Damocles deasupra capului nu poate fi socotit sport, de bună seamă. Din păcate, în majoritatea cazurilor, cei ce pun „în mișcare" galeriile sînt chiar jucătorii și antrenorii. La fete, cazurile sînt mai rare. Aici domnește o mediocritate placidă.

★

Un calcul elementar stabilește că din cele 24 de formații masculine, o treime o alcătuiesc echipele universitare. Care este valoarea lor? Slabă sau foarte slabă. Acest lucru ar trebui să dea de gîndit atît conducerilor cluburilor universitare respective, cît și celor ale institutelor, deoarece voleiul studențesc a asigurat dintotdeauna elemente de valoare echipelor naționale. Pentru că cele trei echipe din prima divizie, oricît de puternice ar fi, nu pot salva prestigiul voleiului universitar.

Pînă la începerea returului a mai rămas o lună. Ea trebuie să însemne pentru toți, de la antrenori și jucători pînă la spectatori, un răstimp de reflecții. Pentru primii, poate chiar o revizuire a concepției de sportiv, pentru suporteri, o schimbare a concepției de susținător. Pentru că, a perpetua actuala stare de lucruri înseamnă a accepta ca și în continuare voleiul românesc să bată pasul pe loc. Lucru pe care nu-l dorește nimeni.

Poate ar fi util să se vadă dacă existența prea multor echipe în competiție nu este o cauză a diluării calității. Pentru a asigura o permanentă promovare a tinerilor sugerăm ca fiecare antrenor să aibă obligația de a prezenta în echipa de bază cel puțin doi jucători sub 20 de ani. De asemenea, să fie sancționate cu severitate toate abaterile, să fie intensificată munca de educație în rîndul spectatorilor, ceea ce ar duce la stăvilirea manifestărilor de indisciplină.

Este necesar ca acest campionat al diviziei B să reprezinte o treaptă către marele volei. Ceea ce acum nu este, din păcate.

Aurelian BREBEANU
Emanuel FANTANEANU

PRIMA CURSĂ, PRIMA VICTORIE!

VIRGIL MORMOCEA își deapănă amintirile

Dunărea se lupta cu gerul ce încerca să-i prindă apele în corset de gheață, așa cum pleoapele copilului se luptă cu somnul pentru ca el să afle sfîrșitul poveștii pe care bunica i-o deapănă în faptul serii. Pe bulevardele Brăilei vîntul hoinărea în voie. Oamenii se fereau de șfichiuiala lui. Își ridicau gulerele paltoanelor, își înfundau căciulile pe cap, intrau cît mai repede pe ușile caselor pentru a scăpa de șiclaia lui. Am pătruns și noi, val-vîrtej, în casa mai vîrstnicului prieten, a celui ce ne aștepta să ne îndulcească indispoziția cu vin de culoarea chihlimbarului, cu abur de cafea turcească și amintiri „din nouă sute și ceva..."

Domol și blînd la vorbă ca un moldovean, omul acesta cît un munte îți dezminte prin totul faptul că a numărat pînă la sfîrșit anii celui de-al șaselea deceniu de viață. Pentru că nimeni n-ar putea să creadă — dacă actele n-ar dovedi-o — că Virgil Mormocea împlinește 60 de ani. Poate numai amintirile, ce încep puțin după primii ani ai secolului nostru, să ateste ceea ce chipul nu vrea.

„Am îndrăgit ciclismul din fragedă copilărie. Încă înainte de 1920 visam să devin ciclist. Și am reușit acest lucru. Foti Valerianos a înființat, la Brăila, un club ciclist. Într-o zi m-a văzut zburînd ca vîntul pe o bicicletă de oraș. A trimis să mă cheme. Lică Negrescu l-a asigurat că sînt «un băiat serios», că-mi cheltui banii de-acasă închiriind, cu ora, biciclete, că pot deveni ciclist. Și mi-a dat o «cursieră» cu baieuri, făcîndu-mă să-i visez și noaptea spițele argintii. Am debutat în marile curse în '26, la «Circuitul Diamant». Arătam — după o expresie obișnuită prin Brăila — ca un țîr: la 17 ani aveam 1,83 m înălțime și... 65 kg. Nu participasem la nici o cursă peste 120 km și eram învățat să alerg în haine de stradă, cu șapca de la «comerț» pe cap. Asta-i însă altă poveste. Poate ar trebui să v-o spun. Cu cîțiva ani mai înainte, într-o cursă pe ruta Brăila — Cioara — Brăila, Zamfir Munteanu rămăsese din pluton. Trecînd singur printr-un sat (și fiind îmbrăcat «ciclist», adică cu maiou și chiloți à la fotbalist) a speriat caii de la o căruță. Țăranii, care nu mai văzuseră o astfel de arătare, l-au bătut cu biciul pînă la sînge. De-atunci, la antrenamente și la curse mergeam în îmbrăcăminte obișnuită. Într-un «domnișor» nu prea se încumetau țăranii să lovească... Să revenim însă la cursă. Ne-am prezentat la București și am primit biciclete Diamant, pentru că obligația participanților era să alerge pe astfel de biciclete pentru a face reclamă fabricii. Traseul era greu. Pe drum de țară, trebuia să parcurgem distanța București — Tîrgoviște (15 minute de odihnă) — Ploiești (15 minute de odihnă) — București. Era cursă cu handicap și eu trebuia să plec la categoria a II-a cu un avans de 30 de minute. Cînd organizatorii m-au văzut cît sînt de... mare, m-au înscris însă la categoria I! La start s-a rîs copios de noi. Eram bronzați doar pe față și pe mîini și, în rest, albi ca laptele. Obligați de împrejurări, ne prezentasem la cursă în maiou și chiloți, dar eram într-adevăr caraghioși în comparație cu ceilalți care arătau ca niște sportivi. Cunoscutul rutier Voicu chiar ne-a spus în bătaie de joc: *«De unde ați venit voi mai cicliștii ăștia de salon?»* Eram necăjiți. Dar supărarea nea îndîrjit. Cu lapte în bidoane, cu ouă fierte și pîine în buzunare, am pornit să ne măsurăm cu «așii Capitalei». La începutul cursei a plouat. Apoi, a ieșit soarele. Ne sfîriia pielea. Parcă eram niște raci, atunci scoși din oală cu apă fiartă. N-aveam nici ce să bem, fiindcă laptele se brînzise.

La Tîrgoviște, am învins la sprintul semietapei. În cele 15 minute de odihnă ne-am alimentat cu apă, rom și ciocolată... În timp ce mă odihneam, mi-a dispărut bicicleta. Cînd s-a dat startul am început să plîng. Chiar în momentul acela a apărut însă un cetățean cu bicicleta mea. Mi-o spălase la o fîntînă. Am plecat repede și am prins plutonul. Cînd consacrații nu se așteptau, am atacat împreună cu Zamfir Munteanu. Nici nu știu cînd am ajuns la Ploiești, așa de îndîrjiți eram, așa de mult doream să plătim insulta lui Voicu. La sprint, cîștig din nou. Luasem vreo 10 minute avans asupra plutonului. Lumea era dezamăgită. Îi așteptau pe Aurel și Nicolae Frize, pe Marvan, pe Voicu și cînd colo sosesc două arătări pe bicicletă. Cursa era urmărită de trei autobuze în care se aflau turiștii care plătiseră suma de 200 de lei. Oameni de viață, porniți în excursie ca să se distreze, turiștii chefuiau și ne îndemnau cu sticla și pe noi. După plecarea din Ploiești, am avut un «punct mort». Dar, mi-am revenit repede și le-am zis ceva în gînd celor ce mă îmbiau să abandonez. Carlo Bologni, plecat cu categoria a II-a, deci cu 30 de minute înaintea noastră, mai avea doar un minut avans. Am pornit de unul singur în urmărirea lui. Am fugit kilometri nenumărați, dar nu l-am prins. De unde să știu eu că el se urcase într-o mașină? Cînd am ajuns primul la București, aveam un avans de 35 de minute. Lumea m-a sărbătorit, dar pe mine mă ustura pielea de-mi venea să plîng. N-am plecat însă pînă n-a venit plutonul. Vroiam să-i spun ceva lui Voicu. Și i-am spus:

— *Domnule Voicu, eu sînt unul dintre cicliștii ăia de salon?* Vînăt de furie, nu mi-a răspuns nimic. Poate în gînd...

Cafeaua se răcise de mult. Vinul așteptă în pahar, dar nici eu, nici colegul meu Aurel Neagu, nu eram supărați. Are „nea Virgil" un dar de a povesti...

Hristache NAUM

TELEcronica

SĂ NU BATEM CÎMPII!

Am văzut cîndva un film în care oamenii citeau în ziarul de azi nu știrile de ieri ci cele de mîine. Mi se pare că se numea chiar așa: „S-a întîmplat mîine". Nu reieșea din comedia aceea că peste planetă s-ar pogorî o mare fericire dacă am avea parte de o asemenea lectură. Reieșea că ne-ar cam lua dracu'. Și eu am aceeași impresie: prefer să citesc vești vechi de 24 de ore decît să mi se spună în 15 ce se va petrece în 16. Asta n-ar mai fi informație ci deformație. Încît e mai bine să fii în urmă cu un război decît să ți se dea două înainte. Numai că eu mă aflu azi într-o situație și mai ambetată, cum ar scrie nea Iancu. Eu nu vreau să știu ce se întîmplă mîine, vineri. Eu vreau să știu ce scrie azi, joi, în pagina întîi a „Sportului". Și nu pot ști. Fiindcă eu scriu această cronică ieri, miercuri, dimineața, la orele 8,30. Iar seara se joacă pe Wembley ceea ce știm cu toții... Cronica mea va fi de mult paginată cînd pe stadionul englez corul acela uriaș de mateloți va începe să implore golul. Și cine știe cîte goluri vor fi — sau nu vor fi? Iar cronica mea apare azi odată cu rezultatul din pagina întîi, ceea ce-mi dă fiori. Căci nu-mi place să bat cîmpii. Ce înseamnă să bați cîmpii? Dacă ai noștri scot un rezultat bombă la Londra — ce mai contează ce cred eu despre „Careul magic"? Și, invers, dacă britanicii, hămesiți după goluri și victorii, ne dau ce n-au mai dat nimănui — ce importanță are părerea mea despre somnul de iarnă al „Telesportului"?

A bate cîmpii asta înseamnă: să trăiești în afara evenimentului. Pentru ziarist, pentru cronicarul TV și chiar pentru TV e mortal. Țin minte că în dimineața care a urmat după lunga noapte de la Zürich, pe care am văzut-o toți cu ochii noștri personali, un confrate sportiv mi-a telefonat să mă roage „să-i citesc neapărat" un articol despre pasa în cruciș la baschet, apărut într-o revistă de specialitate. (Exagerez — era vorba despre un articol privitor la jocul de oină). Mai rău: în plină transmisie a grozăviei de pe San Siro, aia cu 6—0, un scriitor-fluviu și atlet mă sună să-mi spună că are o idee grozavă pentru o comedie hockeystică, o feerie cu patine strălucitoare, ninsoare și jucători îmbrăcați în haine de cosmonaut. „Partea feminină va fi recrutată din parașutiști"... îmi precizează omul cînd Inter dădea golul 4. „E patru zero pentru Inter"... îi spun tovărășește. „Dă-i naibii, ce-ți propun eu e o mină de aur"... A bate cîmpii înseamnă, printre altele, a fi indiferent la dramă. E ca și cum eu, acum, aș începe să scriu pe larg despre cutremurătorul meci de baschet feminin dintre Politehnica și inițialele acelea din Madrid, transmis vineri cu suficiente onoruri; era prima oară cînd vedeam cu ochii mei jucătoare de baschet (spanioloaicele) îmbrăcate cu fustițe de pingpongiste; era foarte nostim, mi se părea că sînt în recreație, la un liceu de fete, unde cîteva domnișoare învățau duios cum se practică — doamne iartă-mă! — o apărare în zonă. Era nostim, dar a bate cîmpii, înseamnă, printre altele, a fi nostim cînd ți se cere a fi încordat, a fi spiritual cînd semeni de ai tăi dîrdîie de frig între două avioane, pe un aeroport, la celălalt capăt al Europei, ș.a.m.d.

Să așteptăm, deci, ce va fi... ieri.

Cam de duminică am început așteptarea. Întins pe canapea, la căldurică, trăgînd din narghilea, am contemplat la „Telesport" secvențe din Mexic — Italia și am surîs iar la ploaia de perne căzute pe stadion. Nici o aluzie la ce va fi ieri seară pe Wembley. Nici o aluzie. Sau nici o iluzie? Ger cumplit. Iar băieții — cum spun — dîrdîiau mai mult ca sigur printre avioane, undeva, prin Europa. Cîmpii înghețaseră. Tăcere.

Belphegor

REZULTATE ONORABILE ALE FONDIȘTILOR ROMÂNI LA BOHINJ

CONCURSUL DE LA BOROVEȚ

La Bohinj, în Iugoslavia, s-a disputat zilele trecute un mare concurs internațional de schi-fond, la care au luat parte sportivi din Norvegia, Suedia, Italia, R. F. a Germaniei, Austria, Cehoslovacia, Polonia, Elveția, Iugoslavia și România. Simpla prezență la startul probelor a unor schiori din Norvegia, Suedia și Italia, țări care au cunoscut mari succese la concursurile de valoare mondială din ultimii ani, vorbește de la sine despre amploarea întrecerilor acestei competiții, ajunsă la a XV-a ediție. Ca urmare, unele rezultate obținute de sportivii români apar ca remarcabile, cu atît mai mult cu cît ele au fost realizate în condiții materiale dificile. Mai precis, este vorba de calitatea schiurilor, despre care atît *Marcela Leampă* cît și *Gheorghe Cincu* au declarat: *„Toți ceilalți concurenți, chiar și bulgarii și cehoslovacii, au avut schiuri din fibră de sticlă care ușurează mult alunecarea și cu care se obțin performanțe mai bune decît cele cu schiurile pe care le avem noi, chiar dacă acestea sînt ceruite ideal."* Întrebînd-o pe multipla noastră campioană despre eventualele noutăți în tehnică, ea a afirmat că nu a remarcat decît frecvența mișcărilor schioarelor norvegiene, care s-au detașat tocmai datorită acestui element.

Iată rezultatele probelor la care au luat startul schiorii români: *15 km seniori*: 1. P. Pancov (Bulgaria) 51:22,1 ;... 5. Gh. Cincu 52:15,2 ;... 15: Dinu Petre 53:21,2 ; *10 km senioare*: 1. Berit Mördre (Norvegia) 39:57,2 ; 9. Marcela Leampă 42:50,2 ;... 22. Ana Clinciu 49:27,8 ; *5 km*

MARCELA LEAMPĂ

junioare: 1. Helena Sikolova (Bulgaria) 18:49,4 ; 2. Maria Barabaș 19:53,8 ; *10 km juniori*: 1. R. Primus (Italia) 35:28,7 ;... 5. V. Papuc 38:38,0 ; *3×10 km seniori*: 1. Italia 1h 44:26,2 ;... 10. România (Papuc, Dinu, Cincu) 1h50:34,4 ; *3×5 km senioare*: 1. Norvegia 52:02,9 ;... România (Barabaș, Clinciu, Leampă) 57:01,4.

★

Un grup de schiori din județele Brașov și Suceava a participat la concursul de la Boroveț (Bulgaria), înregistrînd următoarele rezultate (au mai luat parte sportivi din Bulgaria, R.D.G., Iugoslavia, Polonia și Austria): *fond 5 km fete*: 1. Maria Terzijska (Bulgaria) 22:29 ;... 14. Maria Papuc 25:49 ; 15. Elena Lehaci 25:55 ;... 19. Dorina Rusu 26:23 ; *10 km băieți*: 1. P. Velicev (Bulgaria) 35:58,3 ;... 7. Gh. Gîrniță 37:22,1 ;... 19. P. Chiriluș 39:39,4 ; *3 x 3 km fete*: 1. Bulgaria 31:27 ; 2. România (Papuc, Rusu, Lehaci) 35:65 ; *3 x 5 km băieți*: 1. Bulgaria 56:27,2... 6. România (Măcovei, Chiriluș, Gîrniță) 59:43,5 ; *slalom uriaș băieți*: 1. J. Klutz (R.D.G.) 1:13,4 ;... 20. Al. Bogdan 1:24,39; *slalom special băieți*: 1. J. Klutz 87,86; ...4. Al Bogdan 90:58; *Combinată băieți*: 1. J. Klutz 0 p ;... 8. Al. Bogdan 104,754 p ; *slalom uriaș fete*: 1. Antoaneta Zlatareva (Bulgaria) 1:13,16 ;... 9. Daniela Munteanu 1:28,20 ; *slalom special fete*: 1. Ani Kokoskova (Bulgaria) 56.61 ;... 8. Daniela Munteanu 75,17 ; *combinată fete*: 1. Ani Kokoskova 45,084 p ;... 7. Daniela Munteanu 254,544 p.

După cum ne-a informat antrenorul *O. Frățeanu*, România a prezentat juniori, în timp ce schiorii bulgari erau de 20—21 de ani.

DE LA START LA SOSIRE

MEDALII ȘI DIPLOME

O pătrățică de metal cu latura de 5 cm. De culoare galbenă, albă sau maronie, simbolizînd aurul, argintul și respectiv bronzul olimpic. În adîncitura centrală — o și mai mică bucățică metalică, întruchipînd un sprinter în plin efort.

Ani de zile, primii trei clasați în concursurile republicane de atletism s-au obișnuit să primească acest trofeu. Fiecare sportiv a fost în al nouălea cer de fericire, cînd pentru prima oară i-a scîlpit în palmă prețiosul însemn al succesului său. Dar, după un număr de concursuri, după cîteva luni sau ani, forma stereotipă a plachetei a atras monotonie, plictiseală... Aceasta a constituit, poate, și unul din numeroasele motive care sting treptat, treptat entuziasmul iubitorilor sportului cu pantofi cu cuie.

Simbătă, la Floreasca II, la campionatul Capitalei pentru juniori mici, Ion Steriade, metodistul C.M.B.E.F.S. ne-a arătat cu nedisimulată satisfacție trofeele care urmau să răsplătească pe învingător și pe următorii doi clasați la fiecare probă. Mărturisim că, mai ales prin contrast cu cele descrise în primul paragraf, medaliile instituite de consiliul municipal pentru educație fizică și sport ne-au stîrnit admirație. Aceeași atitudine am remarcat-o și la antrenorii care ne înconjurau, toți foști atleți, care nu și-au oprit exclamațiile de satisfacție: **„Pentru asemenea premii, ar merita să reîncepem antrenamentele!"**

Medalia pentru locul întîi și însignele pentru locurile doi și trei diferă între ele, avînd desene originale, plăcute vederii. Un puternic imbold pentru atleții care doresc să-și completeze panoplia. Cu atît mai mult cu cît sînt însoțite și de frumoase diplome, de asemenea de inspirație recentă.

În curînd, începe seria marilor competiții atletice republicane ale anului, organizate în principal de F.R.A. Pentru aceste evenimente, pe cît am aflat, forul nostru de specialitate ne rezervă surpriza unor medalii și plachete cel puțin la fel de frumoase ca cele ale amintitului consiliu municipal București. Le așteptăm cu nerăbdare atît noi, cît mai ales competitorii.

Adrian IONESCU

CAMPIONATUL CAPITALEI LA JUNIORI MARI ȘI SENIORI

Simbătă și duminică va avea loc campionatul Capitalei pentru juniori mari. În paralel se va desfășura și competiția seniorilor, prevăzută inițial pentru 25—26 ianuarie.

PRIMUL CONCURS AL ANULUI LA TIMIȘOARA

Pe pista acoperită de la complexul sportiv C.F.R. s-a disputat prima competiție a anului, la care au participat peste 70 de atleți. Cîteva rezultate: SENIORI — 50 m: Em. Tobias 6,0, C. Grangure 6,1 ; 100 m: Tobias 11,3, Grangure 11,3 ; greutate F: Vasea Petrișor 11,22 ; JUNIORI I — 50 m: A. Secoșan 6,3 (și 6,28 la lungime) ; greutate 7,257 kg: P. Roman 12,06 ; 50 mg F: Gerda Covaci 7,8 ; lungime: Doina Cioflec 5,02 (și 1,45 la înălțime) ; JUNIORI II — 50 m: I. Kron 6,4 ; 50 mg.: Al. Tăutu 7,5 ; 50 m F: Edith Hornung 7,1 (**P. ARCAN** — coresp. principal).

PARTIDA STEAUA — HAPOEL ÎN TREI VARIANTE!

(Urmare din pag. 1)

după trei ore am reluat disputa.

Partida a fost extrem de echilibrată și de un nivel spectaculos rar întîlnit: 8—10 (min. 5), 20—20 (min. 10), 38—30 (min. 15), 45—43 (min. 20), 53—53 (min. 25), 69—69 (min. 30), 82—84 (min. 35) și 97—95 la fluierul final. Gazdele au mizat totul pe o carte, încercînd un presing furios din primele clipe. Noi am răspuns cu acțiuni foarte rapide, iar atunci cînd treceam în joc poziționat am păstrat mingea cît mai mult. În toată partida nu am folosit decît 5 jucători: Nosievici (22), Iecheli (29), Dimancea (12), Tarău (20) și Savu (14), iar cînd Dimancea a comis cea de a 5-a greșeală personală (min. 38) am apelat la Barău.

În ultimele minute, văzînd că nu mai pot realiza diferența propusă, jucătorii de la Hapoel, dorind — ca o satisfacție morală — să obțină măcar victoria, au trecut în zonă. Dar Nosievici și Iecheli au punctat admirabil, făcînd inutile toate eforturile gazdelor. A doua zi, ziarele apărute la Tel Aviv nu au avut decît cuvinte de laudă pentru jocul echipei Steaua. „Nosievici — adrihalul (creierul electronic) echipei, Iecheli cel mare sau Dimancea — salahorul negru (conducătorul din umbră), împreună cu colegii lor, au demonstrat un baschet modern, asemănător cu ceea ce am văzut la Real Madrid și la Spartak Brno — se spunea într-unul din comentariile apărute.

Meciul nostru cu Hapoel a avut un puternic ecou. Am primit mai multe oferte, dar nu am putut onora decît două — cu Hapoel Ierusalim 103-76 și cu o selecționată a Iordaniei 94—88. Se pare că stilul de joc al formațiilor noastre este mult apreciat în această țară și noi, cred, am reușit să nu dezmințim așteptările".

JOCUL RAPID-STEAUA RELANSEAZĂ CAMPIONATUL MASCULIN

Duminică se reiau întrecerile masculine ale primei divizii de baschet. Etapa inaugurală a returului programează partidele *Rapid* — *Steaua*, I.E.F.S. — Universitatea Cluj, Dinamo — Politehnica Iași, Politehnica Brașov — ICHF București, Universitatea Timișoara — Politehnica București și Farul Constanța — Politehnica Iași. Iată clasamentul înaintea acestei etape:

1. Dinamo	11	11	0	940—747	22
2. Steaua	11	10	1	931—724	21
3. Rapid	11	8	3	864—786	19
4. Poli. Buc.	11	7	4	757—715	18
5. Univ. Tim.	11	6	5	851—821	17
6. Poli. Galați	11	5	6	771—801	16
7. Univ. Cluj	11	4	7	732—749	15
8. I.E.F.S.	11	4	7	689—715	15
9. Poli. Brașov	11	4	7	716—803	15
10. I.C.H.F.	11	3	8	740—816	14
11. Farul	11	3	8	667—747	14
12. Poli. Iași	11	1	10	698—932	12

PRIVIRE ÎN URMĂ, PRIVIRE ÎN VIITOR

(Urmare din pag. 1)

fi create premisele unei concurențe sănătoase între provincie și Capitală, întrecere care în momentul de față este evident inegală la marea majoritate a ramurilor de sport".

S-a vorbit, s-a dezbătut și s-a scris nu o dată despre caracterul formal, dacă nu chiar fictiv, pe care-l are activitatea sportivă în mediul sătesc. Și totuși, satul nu reprezintă o pată albă pe harta sportivă a țării. Într-un studiu la care s-a referit tov. Tudor Vasile, reiese că 37 DINTRE OLIMPICII NOȘTRI, adică 42 la sută din întreaga delegație FAC PARTE DIN MEDIUL RURAL dar NU AU FOST LEGITIMAȚI ÎNTR-O ORGANIZAȚIE SPORTIVĂ SĂTEASCĂ. Lucrul acesta demonstrează că asociațiile sportive sătești nu reușesc să depisteze marile energii existente, că s-a făcut încă foarte puțin pentru angrenarea populației rurale într-o activitate sportivă de nivel ridicat. Vorbitorul a propus „să se studieze un sistem de selecție care să permită testarea unei mari mase de tineri de la sate în vederea depistării elementelor de perspectivă, iar acțiunea să înceapă încă din acest an".

Alte cîteva idei interesante:

● Se propune specializarea unor cluburi sau chiar a unor orașe ori județe pe un număr mai restrîns de ramuri sportive dar cu un randament de performanță real.

● Se sugerează federațiilor să studieze utilitatea diviziilor B, a seriilor și diferitelor competiții de calificare, astfel ca ele să cuprindă elemente cu reale perspective de dezvoltare și să nu mai fie un refugiu al plafonaților.

● O remarcă în privința aportului antrenorilor: ACEASTĂ PROFESIE NU A GĂSIT PÎNĂ ÎN PREZENT UN STATUT (REGULAMENT) PE MĂSURA CERINȚELOR CARE I SE IMPUN. Din cauza instabilității la cluburi și a unei retribuții relativ reduse multe elemente dotate pentru această muncă evită să se încadreze ca antrenori.

★

Analizînd evoluția cu totul remarcabilă a sportivilor români la Olimpiada de vară, plenara a trecut peste participarea, de asemenea, notabilă, la Olimpiada albă. Amănuntul nu i-a scăpat tovarășului VASILE LĂZĂRUȚ, **președintele Consiliului județean pentru educație fizică și sport Brașov**, care, în cuvîntul său, a criticat aceasta:

„Enunțarea simplă, fără nici un comentariu, a participării sportivilor români la recenta Olimpiadă albă nu mă satisface, chiar dacă schiul românesc nu se ridică, în momentul de față, la o valoare internațională. Socotesc că nu este bine să trecem cu vederea unele rezultate obținute la bob și biatlon. Ca un om care iubesc munțele, ca un activist care lucrez într-o zonă montană, aș dori să ridic în fața plenarei cîteva probleme ale schiului, deși în județul Brașov nu numai schiul reprezintă preocuparea principală.

Personal apreciez că pentru dezvoltarea acestui sport de bază s-a făcut prea puțin, deși condiții naturale favorabile există. Dotarea materială a principalelor secții de schi este încă necorespunzătoare, în ciuda eforturilor făcute de federație. Un singur exemplu ar fi edificator: deși România dispune de un număr apreciabil de sărituri se constată o lipsă acută de schiuri pentru sărituri și a trambulinelor de 70 metri sau mai mari. Performanțele românești actuale sînt în jurul a 50—55 metri, deși țara noastră nu duce lipsă de talente. Este cu totul regretabil că, la ora actuală, am fost întrecuți de sportivi din țări fără munți și fără tradiție în această disciplină a săriturilor cu schiurile — Ungaria, de pildă.

În momentul de față doar două județe (Brașov și Prahova) furnizează performeri pentru schi și biatlon. Mi-aș îngădui să afirm că dezvoltarea acestor ramuri sportive, în toate zonele de munte, trebuie să constituie o sarcină principală atît pentru federație cît și pentru Consiliul Național".

Clubul sportiv Dinamo a culeș în cadrul plenarei numeroase elogii pentru munca desfășurată, pentru aportul pe care l-a adus în pregătirea olimpicilor, pentru bilanțul de medalii și puncte acumulate în marea întrecere mexicană. Luînd cuvîntul, tovarășul ION NAE, președintele clubului, a mulțumit pentru aprecieri, dar a privit cu modestie și seriozitate sarcinile ce revin în viitor acestei unități de înaltă specializare din sportul nostru de performanță.

„Fără îndoială, a spus vorbitorul, sublinierile pozitive făcute la adresa dinamoviștilor ne bucură. Dar ele constituie, în același timp, o obligație de a analiza cu tot spiritul de răspundere nu numai ce am făcut bun, dar și neajunsurile pe care le-am avut, fiindcă numai în acest fel ne vom putea îmbunătăți munca și pregăti în viitor un număr mai mare de sportivi valoroși".

După ce a arătat unele aspecte din experiența muncii olimpice desfășurată la Dinamo (care i-a adus acestui club un binemeritat loc de frunte), tov. Ion Nae a subliniat:

„Analiza activității scoate, însă, în evidență și o serie de lipsuri, arată că în cadrul clubului, chiar în condițiile actuale, există rezerve nevalorificate pentru ridicarea nivelului performanțelor. Sîntem nemulțumiți de comportarea unora dintre reprezentanții clubului la J.O. Rezultatele canotorilor au fost sub nivelul posibilităților, după cum nici cele ale trăgătorilor, la probele de armă, nu s-au situat la o valoare satisfăcătoare. Socotesc, de asemenea, că echipajul de caiac 4 ar fi putut obține medalia de aur cu mai multă concentrare, iar locul ocupat de caiac dublu nu a fost cel sperat. O serie de sportivi creditați cu rezultate superioare nu au reușit să îndeplinească normele olimpice. Faptul că fotbalul românesc nu a fost reprezentat la J.O. din Mexic se datorește și lipsurilor manifestate de echipa noastră, care întîrzie în acel salt calitativ atît de așteptat".

În numele tehnicienilor și sportivilor dinamoviști tovarășul Ion Nae a rostit un angajament potrivit căruia clubul își va intensifica eforturile **PENTRU A DA NOI ELEMENTE DE VALOARE SPORTULUI DE PERFORMANȚĂ ROMÂNESC, PENTRU CARE J.O. DE LA MUNCHEN REPREZINTĂ PRINCIPALUL OBIECTIV.**